

πατον εις τὸ κάτεργον. Τώρα γνωρίζετε τὰ πάντα· εἰμπορεῖτε νὰ ἀποσυρθῆτε ἀπ' ἐδώ!

Ο Βελτίστος εφέ ήτο κατασυντετριμμένος, μηδενισμένος. Καὶ δόλα ταῦτα τὰ ἔλεγον εἰς αὐτὸν ἡ γυνὴ, τὴν ὁποίαν ἐν εἰλικρινεῖ πεποιθήσει εἴχεν εὐεργετήσει, τὴν ὁποίαν ἡγάπα μάλιστα, ἡγάπα τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον ἦτο ἀρκετὸς ὁ ἐγωιστικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ... Ἡδη, τὸ πᾶν ἐτελείωσε, τὸ πᾶν ἀπώλετο· ὃνειροπολήσεις, σχέδια, φιλοτιμία, δόξα, ἐπιχειρήσεις... Ἀναμφιβόλως ἦτο ἥδη πτωχότερος, μηδαμινώτερος παρ' ὅ, τι ἦτο πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἑκαδέλφου του· ἥδη εἶνε πέντης διότι τὰ τελευταῖα μέσα, ἡ τελευταῖα πίστωσίς του θαττον ἢ βράδιον θά ἔθραύετο τελείως!... Καὶ ἐν τέλει ἡ προσφύλαξ αὐτῷ γυνὴ τοσοῦτον σκαιῶς καὶ περιφρονητικῶς ἀποδιώκει αὐτόν, χωρὶς να ἔχῃ τὴν ἐλαχίστην δόσιν οἴκτου καὶ συμπαθείας!...

‘Ο Βελτίστος φέγγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς.
— Φείσθητί μου! ἐστέναζεν οὗτος δι'
ἀπέλπιδος καὶ ικετευτικοῦ θρήνου, φεί-
σθητί μου, η τούλαχιστον λυπήσου με
καὶ φόνευσέ με αὐτὴν τὴν στιγμήν! . . .
‘Αλλ’ οὕτω πως... οὕτω πως εἰν’ ἀδύνα-
τον νὰ ζήσω!

— Νὰ σᾶς λυπηθῶ; εἰπε ψυχρῶς μειδιῶσα αὐτὴν καὶ πρό τινος λεπτοῦ ὅταν ἔκητήσατε νὰ μὲ πνίξετε, ἐσκέφθητε ἄρα γε περὶ φειδοῦς;

— Λιγουδμήλα!... ἀλλὰ σᾶς ἀγαπῶ!
ἀλλ' εἰσθε γυνή! ίκέτευεν δὲ Βελτίστης φί-
τούλαχιστον ἐν ὄνόματι τοῦ ἔρωτος!...
ἀπαιτησον παρ' ἐμοῦ δ', τι θέλεις, πρόστα-
ξον, διάταξον, ἀλλὰ μόνον φείσθητι μου!

Δις ἡ κυρία Κόροθοφ διηλθε τὸ δωμάτιον οἰονεὶ σκεπτομένη καὶ ὑπολογίζουσά τι.

— Χα ! νὰ σᾶς φεισθῶ ! εἰρωνικῶς με-
διώσου εἶπεν αὐτήν ἐπεικάλεσθητε ἔλεος
τόπε μόνον, ὅταν ἐπείσθητε ὄφθαλμοφα-
νῶς ὅτι οὐδὲμιτι διέξοδος σᾶς ἀπέμεινε.
Ζητεῖτε ἔλεος, διότι ἐμάθατε ὅτι καὶ αὐ-
τὸς ὁ θάνατός μου εἶναι ἀρκετὸς ταχύτε-
ρον νὰ φέρῃ εἰς φῶς ὅλα σας τὰ κακούρ-
γήματα... Νὰ σᾶς φεισθῶ ! ...

‘Η Λειουδημήλα Κόροβορ φέστη ἐνώπιον
αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει δι’ ἐρευνητικοῦ
βλέμματος.

— Πολὺ καλά· θὰ σᾶς φεισθῶ συνή-
νεσσεν αὔτη, ἀλλ' ὅχι ἀλλως οὐ ἐπὶ τῇ
βάσει τῶν προτάσεων μου, τὰς ὥποιας θὰ
παραδεγματίζει τὸν θέμαν.

— Σᾶς ἀκούω, ἀπεκρίθη οὗτος, κλίνω τὴν χεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκατατενέυσεως

— Πολὺ χαλά. Θὰ συνθηκολογήσωμεν

Πρώτων πάντων θέλω νὰ γείνω νόμιμο
σύζυγός σας, ἥρξατο ἡ Λειουδημήλα τι
πρόσωπον τῆς παλλακίδος εἶνε ἀνήθικον
διότι ταπεινόνει τὴν θέσιν μου, καὶ πολ
τὸ ἀπεχθάνομαι. Θέλω νὰ φέρω τὸ ὄνο
μά σας, νὰ ἀνήκω εἰς τὸν κύκλον σας
θέλω νὰ εἴμαι σύζυγος καὶ σχεῖ κοκότα
Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἀναπόφευκτο
πρότασίς μου. Εἰσθε σύμφωνος νὰ τὴ
παραδευθῆτε:

— 'Αλλά ... εἰσθε ὑπανδρευμένοι
στηνῶς ἐπρόφερεν δὲ Βελτίστοις.

—Τοῦτο εἶνε ἀλλο ἔργον, καὶ περὶ τούτου θὰ διμιήσωμεν ἀκολούθως. Σεῖς θὰ εὑρητε τὸ μέσον νὰ μὲ διατίξητε ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Λισουδιμήλα. Πρὸς τοῦτο θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ χρῆμα, τὰς σχέσεις σας, τὴν ἐπιφρονήν σας, δολοπλοκίαν, πᾶν δὲ τι θέλετε, ἔστω καὶ νέον ἔγκλημα, ἀλλ' ἐγώ πρέπει νὰ τὸν διατίξουθω. Αὕτη εἶνε ἡ πρότασίς μου.

‘ΟΒελτίστσερ ἀπεκρίθη αὐθίς διὰ σιω-
πηλῆς κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς.

[**"Επεται συνέχεια".**]

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΠΑΡΟΝ . . . ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ
Κατά το Γαλλικόν

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Δεκεμβρίου 1889.

Φίλτατέ μοι,

Μοι ἐπιβάλλεται καθῆκον νὰ Σοὶ ζητήσω συγγνώμην, διότι ἔρριψαν πλέον τοῦ πρέποντος τὴν ἀποστολὴν τῶν χειρογράφων τοῦ «Ἀλλούσιος δράματος ἐν Ιερῷ Αἴαν», ὅπερ τοσούτον εὐγενῶν ἐφιλοξενήθη ἐν ταῖς στήλαις τῶν φίλων Εκκλησιῶν. Δὲν οὐλῆσθαι νὰ ἀποτείνω τὴν αὐτὴν παράκλησιν καὶ πρὸς οὓς πολυπληθεῖς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνωστὰς Σου, οἵτι πολὺ ἀμφιβάλλω ἢν μεταξὺ αὐτῶν εὑρέθη καὶ τις ἡχών τοσαύτην ὑπομονήν, ὥστε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ τετραχόν ἔργον μου. «Οπως δήποτε, ἐπίτικιν νὰ τύχω τῆς διέρμη λιαν ποθητῆς συγγνώμης Σου, Σοὶ ἀποστέλλω τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος καὶ διατελῶ

ἀείποτε σὸς
ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΆΛΛΟΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέγεια τὸς ἀριθ. 420]

Τὰ προαισθήματα καὶ οἱ φόβοι τῆς Μαρίας δὲν ἔβράδυναν νὰ ἀποδειχθῶσι βάσι-
μοι. Ὁλίγας ήμέρας μετὰ τὸν ῥηθέντα
γάμουν οἱ χωρικοὶ παρετήρησαν ὅτι συχναῖ
περιπολίαι ὑποπτοὶ γίνονται ὑπὸ τῶν
Τούρκων ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς τῆς κωμοπό-
λεως πρώτον, καὶ ἐντὸς αὐτῆς κατόπιν.
Κατ’ ἀρχὰς οὐδεμίᾳ ἴδιαιτέρᾳ σημασίᾳ
ἔδόθη εἰς τὸ γεγονός τοῦτο, ἀλλ’ ὀλίγον
ἔπειτα ἡρξαντο γεννώμεναι ἐν τῇ καρδίᾳ
τῶν Χριστιανῶν ἀόριστοι τινες ἀνησυχίαι,
ἡ δὲ ἐπανειλημμένη ἐμφάνισις τῶν Τούρ-
κων ἔθεωρήθη ὡς οἰωνὸς ἀπαίσιος. Ἐν
τούτοις, ἔπειδὴ λόγοι φανεροῦ κινδύνου
δὲν ὑφίσταντο, ἀπεδιώχθη βαθμηδὸν πᾶσα
κακὴ σκέψις καὶ ἀπλῶς ἐνομίσθη ὅτι οἱ
Ἄνδρες ἔκεινοι ἀληθῶς ἡρχοντο εἰς τὴν κω-
μόπολιν καὶ διήρχοντο δι’ αὐτῆς χάρι-
κυνηγίου ἢ ἔκδρομῆς, ὡς ὑπεκρίνονται
καὶ διέδιδον. Κυρίως εἰπεῖν, δὲν ἐψύδοντο
βεβαίως χάριν κυνηγίου ἐξήρχοντο, ἀλλ
ὅποιον κυνηγίου; Τοῦτο ἀφινον ἀνεξήγη-
τον. Ἡδύναντο δὲ ἀνεν φόβου ἐπιορκία-

καὶ νὰ δρκισθῶσιν ὅτι αὐτοὶ προειπον τὸν σκοπῶν αὐτῶν τοῖς Χριστιανόῖς, ἀλλ' οὐτοὶ, βαρυκέφαλοι ὄντες, δὲν ἐνόησαν αὐτὸν, μέχρις οὐ αὐτοὶ εὔρον τὸ κυνήγιόν των. "Οπως δήποτε, ή ἐπανάληψις αὐτῆς τῶν ἐκδρομῶν, αἰτινες ή χάριν κυνηγίου ή ἀλλων σκοπῶν ἀγνώστων ἔγινοντο, ποσῶς δὲν ἤμεσκε τοῖς χωρικοῖς, καὶ νέφη ζοφερὰ διέβλεπον συμπυκνούμενα περὶ ἑαυτούς, ἔγκυμονοῦντα τίς οἶδε ποίαν θύελλαν· ἀλλὰ καὶ τί ἡδύναντο νὰ πρᾶξωσιν; Πρὸς ποιὸν θὰ κατέφευγον; Ποῦ θὰ ἔζητον ἀσυλον; "Ησαν ἡναγκασμένοι, καὶ ἀν ἀκόμη σαφῶς καὶ ἐναργῶς ἔβλεπον πρὸ αὐτῶν τὸν κίνδυνον, νὰ ὑπομένωσιν ἀταράχως πᾶν τὸ ἐπερχόμενον. Μήπως οἱ Τούρκοι δὲν ἐδιδαξαν αὐτοὺς τὴν παροιμίαν «Τί βρέχει δ οὐρανὸς καὶ δὲν τὸ δέχεται ή γῆ;», ως καὶ τὴν ἀλλην "Οταν ἐνάγων σου ἥμαι δ. καδῆς (ιεροδικαστής), ποὺ θὰ εὑρῃς τὸ δίκαιον σου; » 'Αναμφιβόλως τὰς ἐκδρομὰς ταύτας τῶν ἀλλοφύλων έθεωρουν ἐπιδρομάς, καὶ ἵσως ὑπώπτευον καὶ προηρθάνοντο καὶ δεινήν τινα συμφορὰν ἐπικρεμαμένην ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, δὲν ἡδύναντο δυμως καὶ νὰ δρίσωσι τὸ εἶδος ή νὰ μαντεύσωσι τὸ μέγεθος αὐτῆς.

Αληθές δὲ είναι ὅτι οἱ Τούρκοι ποσῶς δὲν ἐφέροντο κακῶς πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς κωμοπόλεως, ἀπὸ^τ ἑναντίας μάλιστα καὶ φιλοφρόνως πως, ἀνθέλητε, ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο ἐφόβει αὐτοὺς περισσότερον. Πέντε ὅλων αἰώνων πετρα εἶχε διδάξει τοὺς Μικρασιάτας "Ελληνας, ὅτι ὁ Τούρκος τότε είναι ἐπικινδυνος, ὅταν θένηται ἡγριος. "Αν ἀνεγγνώσατε ποτε περιγραφὰς φοβερῶν καταιγίδων ἢ φρικωδῶν ναυαγίων, θὰ παρετηρήσατε ὅτι πάντες οἱ περιγράφοντες τὰς τοιαύτας τρομερὰς τῆς φύσεως ἀναστατώσεις συμφωνοῦσιν ὅτι ἀκριβῶς νηνεμία ἐπεκρίπτει πρὸ τῆς ἐργάζεως τῆς μεγάλης καταστροφῆς. Προὶ ἢ πνεύση ὁ καταστρεπτικὸς ἄνεμος, ὁ ἀναττατῶν ὡς ὕκεανον, οὐδὲ φύλλον ἐσείστο. Καὶ είναι πιθανόν. "Οπως ὁ αἴλουρος συστέλλεται καὶ κρατεῖ καὶ τὴν ἀναπνοὴν ἔνα ἀπατήσῃ τὸ θύμα του, οὕτω, φαίνεται, καὶ ἡ φύσις συστέλλεται καὶ συνάπτει τὰς δυνάμεις αὐτῆς, λαμβάνει ὅρμήν, παίρνει φόραν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἀθλητῶν, συγκρατεῖ ἐπὶ στιγμὴν ἐν ἐστυῇ τὴν πνοὴν καὶ κατόπιν αἰφνις καὶ διὰ μιᾶς ἐκφυσῆς αὐτὴν καὶ κινοῦνται οἱ ἔνεμοι, ἔξεγίρονται ἔξηγριωμένα τὰ τέως ληθαργοῦντα κύματα τῶν ὕκεανῶν καὶ μεταρριούνται πτερυγίζουσα ἡ ἀμμος τῆς Σαχάρας καὶ ἐπέρχεται ὀλεθρία ἡ καταστροφή, μεθ' ἧν ἐπακολουθεῖ αὐθις γαλήνη. "Αληθῶς ἡ παρὰ τὴν φύσιν αὐτῶν μετριοφορούντη καὶ φιλοφροσύνη τῶν Τούρκων ἐνέπνεε τὴν μεγίστην τῶν δυσπιστιῶν καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεμον ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοί. "Οταν δὲν θέναι θηριώδης ὁ Τούρκος, τότε βισσοδομεῖ ἐν τῷ νῷ καὶ τῇ καρδίᾳ πᾶσαν κακίαν, πᾶσαν ἐκδίκησιν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἐκρήγνυται εἰς ἀληθῆ κατὰ τῶν δυσμοίρων Χριστιανῶν καταιγίδα. Τότε μεριμνοῖξει

κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν πᾶν ὅ, τι κακόν. Ἐγκυμονεῖ καὶ μετ' ὀλίγον τίκτεται ἡ Κακουργία. Φοβοῦ τὸν Τούρκον, ὁ ἀλλοθρησκε, δέστις δύπτωτε καὶ ἀνῆσαι, οὐχὶ δταν σὲ δάκνη, ἀλλ' δύπτωταν σὲ φιλῆ, ὁ-πόταν σὲ λείχη γλυκὺς καὶ τιθασσός. Εἶναι τίγρις λείχουσσα πρὶν σπαράξῃ ἢ τὸ θύμα αὐτῆς. Ταῦτα πάντα, ως εἴπουεν, καλῶς ἐγίνωσκον οἱ συμπολῖται τῆς Μαρίας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ποῦ ἡδύναντο νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι καὶ γηράσαντες καὶ τὸν ἔτερον τῶν ποδῶν ἐν τῷ τάφῳ ἔχοντες, μετὰ τοὺς σφοδροὺς κολάφους τῆς Χριστιανωσύνης θὰ εἶχον τὴν μοχθηρίαν νὰ ἐπιτεθῶσιν ἄγριως κατ' ἕσθενοῦς καὶ ἀβλαβοῦς πλάσματος; Καὶ τίς ἀρνεῖται ὅτι ὁ Κίνδυνος ἀείποτε παρακολουθεῖ τὴν Καλλονήν, πολλὰς καὶ ποικίλας μάλιστα μεταλλάσσων μορφάς, ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἀναλογιζόμενός τις τὸν αἰώνα, ἐν φέρεται νὰ ἀποδεχθῇ ὅτι εἶναι δυνατὸν τοσοῦτον λυσσωδῶς νὰ καταδιώκῃ αὐτὴν μέχρις ἐντελοῦς ἐξοντώσεως.

* *

Ίκαναι ἡμέραι παρῆλθον καὶ οὐδεὶς τῶν ὄχληρῶν ἐπισκεπτῶν ἐφάνη που. Τοῦτο ἐπήνεγκε σχετικήν τινα ἡρεμίαν εἰς τὰ πνεύματα τῶν κατοίκων, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλησμονήθη καὶ πᾶσα κακὴ σκέψις αὐτῶν μάλιστα δὲ ἐμέμφοντο καὶ ἀλλήλοις διὰ τὸ φιλύποπτον αὐτῶν. Οὐδὲν προσνήγγελλε τὴν ἐπαπειλουμένην καταιγίδα. Έν τῷ μεταξὺ παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ προσῆγγιζεν εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς. Οἱ Ἑλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εὐειδῶς ἀνατραφέντες, «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου», ἐπεσκέπτοντο συνεχῶς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ διηνεκῶς προσηύχοντο, νηστεύοντες, καθ' ὅλον τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

[Ἐπεταῖς οὐνέχεται.]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

GABRIEL DANTRAGUES

ΕΓΓΑΜΟΣ· Η ΑΥΤΟΧΕΙΡ;

Διηγήμα

[Τέλος]

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Καρλόττα Λεκου-
βρέρ ἐδείπνει καλῶς ἐντὸς ὥραίου δωμα-
τίου συλλογιζομένη τὸν εὔεργέτην της.
«Οταν ἀφῆκε τὸν Γκρελούσε ἡθέλησε νὰ
ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά του, ἀλλ' οὐτος τὴν
ἡμπόδισε καὶ ἐκαλύφθη πλειότερον διὰ
τοῦ ἐπανωφορίου του.

Ο Σηκουάνας ἔρρευσε θλιβερῶς τὴν
νύκτα ἔκεινην· δύο πτώματα τῷ διέφυ-
γον.

Γ'

Μετὰ τρία ἔτη ὁ Γκρελούσε ἀνήρχετο
αὐθίς τὴν κλίμακα τοῦ ξενοδοχείου Βε-

φούρ, καὶ ὁ Χρῆστος ὑπεκλίνετο πρὸ αὐ-
τοῦ.

— Ἐγυρίσατε, κύριε;

— Ναι, Χρῆστο. Είχες δίκαιον, μόνον
εἰς Παρισίους τρώγουν καλά.

— Δὲν εἰν' ἀλήθεια, κύριε;

— Εἰπέ μοι, Χρῆστο, τὸ δωμάτιον ὃ-
που ἔφαγα τὴν τελευτάν φορὰν εἶναι
κενόν;

— Μάλιστα, κύριε, ἀλλ' ἔχω ἀλλα
καλλίτερο δι' ἓν πρόσωπον.

— «Οχι, προτιμώ αὐτό, καὶ θὰ μοι
δώσῃς πάλιν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς γραφήν.

Τῆς διαταγῆς του ἐκτελεσθείσης, ὁ
Βασίλειος ἤρξατο γράφων ἐπιστολὴν ἦν
θὰ ἀναγνώσωμεν τῷ ἀναγνώστῃ, ἐπανα-
λαμβάνοντες τὴν ἀδιάκριτον πρᾶξιν, ἦν
καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ιστορίας ταύ-
της.

«Φίλτατέ μου Ἐρνέστε,

“Εμαθες παρ’ ἐνὸς ἔξαδέλφου σου, ὅτι
εύρισκομαι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Τί ἐσκέ-
φθης περὶ ἐμοῦ, κατόπιν τοῦ τελευταίου
ἀποχαιρετισμοῦ τὸν ὄποιον σοὶ ἀπηνύθυνα;

“Οφειλον νὰ μὴ περιμείνω μέχρι τῆς σή-
μερον διὰ νὰ σοὶ δώσω τὴν ἔξηγησιν, ἀλλ'
αἱ ἔργασίαι μου δὲν εἶναι αἱ αὐταί, καὶ σὲ
διαβεβαιῶ εἰλικρινῶς ὅτι, ἀπὸ τῆς τελευ-
ταίας ἐπιστολῆς μου, οὐδεμία ἀλληλ ποσ-
ῆς μου ἡ σκέψις μου ἐγένετο παρὰ διὰ
τὸ τυραννικὸν αἰσθημα τοῦ ὄποιου κα-
τέστην δοῦλος.

Σοὶ ὅμολογῶ μάλιστα, ὅτι τυχαία ὁ-
λῶς περίστασις μοὶ ἐπιτρέπει νὰ σκεφθῶ
σέ, καὶ νὰ σοὶ διηγηθῶ τὰ ἀποτέρεψαντά
με τῆς αὐτοκτονίας συμβάντα, τὴν δ-
ποίαν πρᾶξιν θεωρῶ ως τὴν μαλλον ἀ-
φρονα, ἦν ἀνήρ δύναται νὰ διαπράξῃ.

“Οταν ἐτελείωσα τὴν ἐπιστολὴν τὴν
ὅποιαν ἔμελλες ν' ἀναγνώσῃς μετὰ τὸν
θάνατόν μου μόνον καὶ ἐδείπνησα ἐλα-
φρῶς, μετέβην εἰς τὴν ὅχθην τοῦ Σηκου-
άνα. Ἐφράταζόμην ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κό-
σμῳ ἡτο δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν τρο-
μερὰν ἀπόφασίν μου.

“Ἐν φέβαδίζον κατὰ μῆκος τῆς ὅχθης,
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πασύ, ἤκουσα στε-
ναγμούς, εἶδον δὲ γυναῖκα τινὰ τὴν ὄ-
ποιαν ὅμοια τῆς ἐμῆς ἀπόφασις ἔφερεν
ἔκει, ἀλλ' ἡτο εἶχεν ἀπολέση τὸ θάρρος
τῆς ἐνεργείας. “Εκλαίε τόσον διστά
παράζετο ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τού-
τοις δι' ἀπέλπιδος κινήματος ἔμελλε νὰ
ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν της, ὅτε τὴν ἡμπό-
δισα ἐγώ.

“Ἡ φρίκη, τὴν ὄποιαν τῇ προύξενησα,
δραχάμενος ταύτης ἀπὸ τῶν ὄμων, παρή-
γαγε λιποθυμίαν καὶ νευρικὴν προσβολὴν
τὴν ὄποιαν μετὰ κόπου ἡδυνήθην νὰ ἡσυ-
χάσω. “Οταν συνηλθεν, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ
μοὶ διηγήθη τὴν ιστορίαν της. “Ητο ὅ-
μοια πρὸς ἀλλας νεάνιδας, αἵτινες ἔζηπα-
τήθησαν αἰσχρῶς καὶ ἐγκατελείφθησαν
ὑπὸ ἀνδρῶν, οἵτινες ὅσον ὥρατον ἔξωτε-
ρον ἔχουν, τόσον φρικώδη ψυχὴν κρύπτουν
ἐντὸς αὐτῶν. ‘Ο πατήρ της εἶχεν ἀποθάνη-
ἔκ θλιψεως, τὸ δὲ τέκνον της ἐκ πείνης
ἢ θεία της τὴν εἶχεν ἐκδιώξῃ, καὶ δὲν εἶ-
χεν οὐδὲν ἄπιλον, μόνη δὲ περιουσία της
ἡτο τὰ ράκη ἀτίνα ἐφόρει.

Τὴν ἐπαρηγόρησα, τῇ ὑπεσχέθην νὰ
λάβω διὰ τὸ μέλλον της ἐνδιαφέρον καὶ
εὐκόλως τὴν κατέπεισα νὰ ζήσῃ. Τὴν αὐ-
τὴν νύκτα τῇ παρέσχον ἀρκετὰ ώραῖον
δωμάτιον, καλὴν κλίνην καὶ καλλιστον
δεῖπνον εἰς παλαιόν μου ξενοδοχείον τῆς
όδου Ταχράν, ὅπου τὴν ἐσύστησα θερμῶς.

Σημείωσον καλῶς ὅτι κεκαλυμμένος
ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ μεγάλου ἐ-
πενδύτου, δὲν τὴν ἀρῆσκα νὰ ἔδη τὰ χα-
ρακτηριστικά μου καὶ ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ὄνο-
ματός μου, ὅπερ τῇ εἰπον, διότι μὲ ἡρώ-
τησε, οὐδὲν μέσον εἶχε διὰ νὰ μὲ ἀναγνω-
ρησῃ τὴν ἐπιοῦσαν.

“Η ἐντύπωσις ὅτι τὸ συμβεβηκός τοῦτο
μοὶ παρήγαγεν ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἰσχυρὰ
διὰ νὰ μὲ κάμη νὰ λησμονήσω τὸ πρὸς
αὐτοκτονίαν σχέδιόν μου. Ἰσχυρὰ ἀντί-
δρασίς ἐτροποποίησεν αἰφνιδίως τὸν τρό-
πον μου τοῦ βλέπειν καὶ αἰσθάνεσθαι.
Ἐσκεπτόμην ὅτι ἡ ζωὴ ἡτο ἀκόμη καὶ
καὶ ώραία, ὅταν μεταχειρίζονται τις ταύ-
την πρὸς τὸ καλόν. ὅτι ἐλλείψει ἔρωτος,
ἡδυνάμην τούλαχιστον νὰ ἐμπνεύσω εὐ-
γνωμοσύνην καὶ φιλίαν, καὶ ἐνθουσιασθῶ
ἐνησησούμην νὰ ἀνυψώσω ἐκπεσοῦσαν ψυ-
χὴν καὶ νὰ χορηγήσω εἰς μίαν νέαν, ἡτοι
ἡτο μαλλον δυστυχής παρὰ ἐνοχος ἀνετον
καὶ γαλήνιον βίον. Οὐδὲ μοι ἐπῆλθε καν
ἡ σκέψις ὅτι παρομοίας τῆς προτεραίας
σκηνῆς ὑποκρίνονται λίαν ἐπιτυχῶς ρα-
διούργοι καὶ ὅτι δυνατὸν νὰ ἥμην θύμα
τῶν φιλονήθωπων αἰσθημάτων μου. “Αλ-
λακας ἡ νεαρὰ γυνὴ, τὴν ὄποιαν ἔσωσα, καὶ
ἡτοις ἐκαλεῖτο Καρλόττα Λεκουβρέρ, εἶχε
τόσον γλυκὸν ὄφος καὶ ἐφαίνετο πραγμα-
τικῶς μετανοοῦσα, ὥστε οὐδεμίαν ἀμφι-
βολίαν μοι κατέλιπε.

Εὑρὼν θαλαμοστόλου τινὰ τὸν ὄποιον
ώδηγησα εἰς καλλιστον οἰκημα, ὅπερ εἰς
χωρὶς εἰσιτήσην τοι τετρακοσίων φράγκων
κατέτοι, καὶ δὲ πότος τὸ ηύτρεπτον δι-
απλουστάτων ἐπίπλων. Μετὰ τεσσαρα-
κοντα ὄκτω ώρας τὸ οἰκημα ἡτο ἔτοιμον.

Διὰ τινος καλοῦ παραγγελιού δόχου ὡ-
δήγησα τὴν δεσποινίδα Λεκουβρέρ εἰς τὴν
κατοικίαν της, ἡς ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ χα-
ρά, καθὼς ἔκεινος μοὶ εἶπεν, ὑπῆρξαν μέ-
γιστα. Τῇ διεβεβαιώσα ποσόν τι, ἐξ οὐ μοὶ
ἀπέστειλε τὸ ηύτιον μετ' ἐπιστολῆς, ἐν ἡ
μὲ ἡρώτα ἀν αἴτιόν τι, οὐτινος τὸ μυστι-
κὸν ἥθελε σεβασθῆ, μὲ ἡμέροδιζε νὰ τὴν
ἴδω εἰς τὴν νέαν καταστασίν της, ἡ θα
εἶχε τὸ εὐτύχημα μετ' ὀλίγον νὰ μ' εὐχα-
ριστήσῃ ἡ ίδια διὰ ζώσης.

‘Απεκρίθην πρὸς αὐτὴν ὅτι ἔζων ως ἀ-
γριάνθωπος, ὅτι ήμην μισάνθρωπος, ἀτε
πάσχων ἀπὸ ἡθικῆς ἀνιάτου νόσου, ὅτι
ἡ θέα μου καὶ ἡ συνομιλία μου οὐδὲν θὰ
προσέθετον εἰς τὴν εύτυχίαν της, ἀλλ'
ὅτι άλλως τε, θα μεριμνῶ πολὺ περὶ αὐ-
τῆς καὶ τὴν καθηκότευον νὰ δεχθῇ μέχρι
νεωτέρας διατάξεως, δι, τι ἐκάλει εὐεργε-
σίαν μου, ἀνερυθριάστως καὶ ως προερχο-
μένην ἀπὸ πατρός. Προσέθετον ἐπίσης ὅτι
ἥμην καθ' ὀλοκληρίαν ἐλεύθερος καὶ ὅτι
οὐδένα ἥδικουν ἐνεργῶν τοιούτοτρόπως.